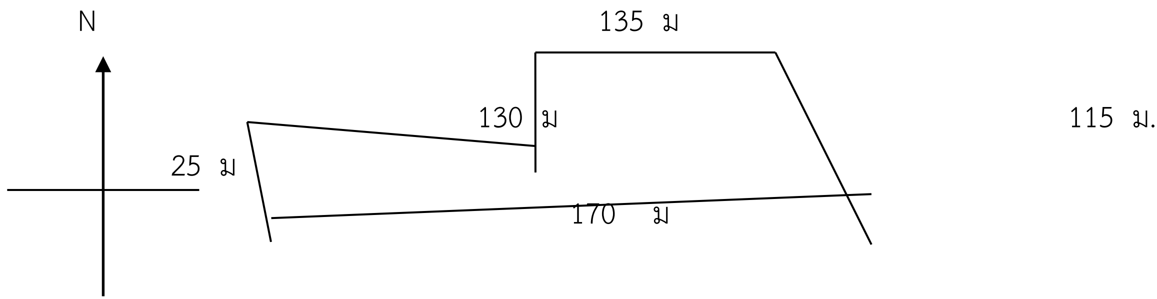
ประวัติวัดไผ่รอบ

ตำบลไผ่รอบ อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

ปรารภบ้านไผ่รอบ

บ้านไผ่รอบเป็นพื้นที่น้ำท้วมถึง แต่เดิมนั้นเป็นผืนป่าใหญ่ ต่อมา ได้มีประชาชนเข้ามาจับจองแผ้วถางเป็นที่ทำกินจนเกิดเป็นหมู่บ้านขึ้น ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวไทยทรงดำ (ไทยโซ่ง) ซึ่งอพยพมาจากทางใต้คือ จังหวัดเพชรบุรี และทางภาคกลางคือ จังหวัดราชบุรี จังหวัดนครปฐม จังหวัดสุพรรณบุรี นอกจากนั้นคนไทยที่อาศัยอยู่หมู่บ้านใกล้เคียงได้เข้ามา จับจองพื้นที่ทำกินเช่นกัน ต่อมามีชาวจีนที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย ได้เข้ามาอาศัยอยู่ที่บ้านไผ่รอบประกอบอาชีพทางการกสิกรรมและค้าขาย บ้านไผ่รอบในสมัยนั้นเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อยู่ในเขตการปกครองของ ตำบลวังจิก อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร ชาวบ้านส่วนใหญ่มีฐานะ ยากจน ประกอบอาชีพทางด้านกสิกรรม ต่อมาปี พ.ศ. 2483 บ้านไผ่รอบ ได้แยกเขตการปกครองตนเองออกจากตำบลวังจิกมาเป็นตำบลไผ่รอบ แต่ยังอยู่ในเขตการปกครองของอำเภอเมืองพิจิตร ต่อมาเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2510 ทางจังหวัดได้เปลี่ยนแปลงเขตการใหม่ โดยแยก อำเภอเมืองพิจิตรออกมาเป็น กิ่งอำเภอโพธิ์ประทับช้าง มีนายสัญญา ทิภานันท์ ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากิ่งอำเภอโพธิ์ประทับช้าง บ้านไผ่รอบ จึงขึ้นอยู่ในเขตการปกครองของกิ่งอำเภอโพธิ์ประทับช้าง และต่อมาเมื่อ วันที่ 1 กันยายน พ. ศ. 2516 ได้รับการยกฐานะจากกิ่งอำเภอโพธิ์ประทับช้าง เป็นอำเภอโพธิ์ประทับช้าง มีนายมณฑล ปรีชาธีรศาสตร์ เป็นนายอำเภอคนแรก ชาวบ้านไผ่รอบเป็นคนที่มีความสามัคคี มีความเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ว่าจะมาจากที่ใดก็ตามหากไม่มีที่ทำกินหรือที่อยู่อาศัย ถ้าพอช่วยได้จะให้การช่วยเหลือทันที มีกิจกรรมงานบุญหรืองานในหมู่บ้านจะบอกถึงกันเสมอมิได้ขาด หรือถ้าไม่บอกก็จะไปช่วยเหลือโดยไม่เกี่ยงงอนประดุจดังเป็นพี่น้องหรือญาติกันทั้งหมู่บ้านจึงทำให้ชาวบ้านไผ่รอบอยู่กันด้วยความสงบสุขตลอดมาการคมนาคมของชาวบ้านไผ่รอบในสมัยก่อนไปมาไม่สะดวกเนื่องจากไม่มีถนนอย่างเช่นปัจจุบัน ช่วงฤดูแล้งการสัญจรไปมาต้องเดินด้วยเท้า ล้อ เกวียนหรือขี่ม้า พอถึงฤดูฝนช่วงน้ำหลาก น้ำจะล้นออกจากแม่น้ำยมมาเต็มทุ่งนา ชาวบ้านจึงได้เปลี่ยนการสัญจรจากการเดินเท้าเป็นเดินทางด้วยเรือไปตามลำคลองแต่ก็ยังไม่สะดวกเพราะต้องใช้ระยะเวลานานในการเดินทาง เช่นไปทำธุระในตัวเมืองพิจิตร ต้องเดินทางแต่เช้าตรู่ประมาณตีสี่ (04.00 น.) หากสายอากาศจะร้อนหรือไปถึงช้ากลับไม่ทันในวันเดียวกันถ้าซื้อของหรือมีสัมภาระต้องใช้วิธีหาบคอนเป็นระยะทางประมาณ 30 กิโลเมตรกลับถึงบ้านก็เป็นเวลาค่ำมืดจึงได้ประชุมปรึกษากันในการที่จะสร้างวัดขึ้นที่ เพื่อเป็นศูนย์กลางยึดเหนี่ยวทางจิตใจและการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการเชื่อมความสามัคคี อีกทั้งเป็นการสะดวก ต่อการประกอบพิธีทางพระพุทธศาสนา การฟังธรรมและทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาชาวบ้านไผ่รอบจึงได้ตกลงใจในการที่จะสร้างวัดขึ้นในหมู่บ้านของตน โดยได้รวบรวมเงิน ที่ชาวบ้านไผ่รอบช่วยกันสละมาได้พอประมาณที่จะทำการขอซื้อที่ดินของ นายเขียว แซ่ตั้ง เป็นชาวจีนที่มีภรรยาเป็นคนไทย อาศัยอยู่ที่บ้านไผ่รอบที่ดินแปลงนี้ใช้ประกอบอาชีพทำไร่ เป็นที่ดอนไม่มีน้ำท่วมถึง นับว่าเป็นสถานที่ๆเหมาะแก่การสร้างวัด ด้านหน้าติดลำคลอง สามารถใช้สัญจรไปมาได้สะดวก โดยมีเนื้อที่ทั้งหมด จำนวน 22 ไร่ 3 งาน 93 ตารางวา (จากบัญชีสังฆภัณฑ์วัดไผ่รอบ พ.ศ.2516) โดยมีผู้ใหญ่จุ้ย ไม่ทราบนามสกุล พร้อมด้วยตาแป ผู้เป็นพ่อผู้ใหญ่ปั่น เป็นหัวเรี่ยวหัวแรง ได้ซื้อที่ดินมาเป็นจำนวนเงินทั้งหมด 4 บาท (สี่บาทถ้วน) และได้ทำการออกรางวัดโดยกำนันตำบลวังจิก ซึ่งดำรงตำแหน่งในขณะนั้นทำการเริ่มสร้างวัดขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2461 โดยได้สร้างกุฏิขึ้นแถวชายคลอง เป็นกุฏิทำด้วยไม้จริง เครื่องบนไม้ไผ่ หลังคามุงด้วยหญ้าแฝก 3 หลัง โดยแต่ละหลังมีขนาดกว้าง 5.50 เมตร ยาว 18 เมตร แบ่งออกหลังละ 3 ห้อง รวม 9 ห้อง เพื่อ ให้เป็นที่อยู่อาศัยของพระภิกษุสงฆ์ และได้สร้างหอสวดมนต์หอฉันขึ้นอีก 1 หลัง ทำด้วยไม้จริง หลังคามุงแฝก สร้างเสร็จเมื่อ วันที่ 22 มิถุนายนพ.ศ.2461ตรงกับ วันอาทิตย์แรม 9 ค่ำ เดือน 7 เมื่อสร้างเสร็จได้ไปนิมนต์พระ สงฆ์มาอยู่จำพรรษา ประมาณ 8 รูป โดยมีพระอาจารพรหมา สุมงฺคโลเป็นหัวหน้าผู้ปรกครองดูแลหลังจากนั้นบ้านไผ่รอบก็เจริญขึ้นเรื่อยมา ชาวบ้านมีความเป็นอยู่ดีขึ้น มีฐานะมั่นคงขึ้น จึงได้ช่วยกันทำนุบำรุง และบูรณปฏิสังขรณ์ วัดไผ่รอบตลอดมาตาม ลำดับจนถึงปัจจุบันนี้

ทิศเหนือ ติดกับทางสาธารณะประโยชน์ และโรงเรียนวัดไผ่รอบ
ทิศใต้ ติดกับทางสาธารณะประโยชน์
ทิศตะวันออก ติดกับลำคลองสาธารณะประโยชน์
ทิศตะวันตก ติดกับทางสาธารณะประโยชน์

การก่อสร้างถาวรวัตถุของวัดไผ่รอบ

- **พ.ศ.2461** ชาวบ้านไผ่รอบได้ร่วมกันสร้างกุฏิไม้จริง เครื่องบนไม้ไผ่ หลังคามุงแฝก ขึ้น 3 หลัง ขนาดกว้าง 5.50 เมตร ยาว 18 เมตร ได้ไปนิมนต์พระอาจารย์ พรหมา สุมงฺคโล มาอยู่เป็นหัวหน้าได้สร้างกุฏิเพิ่มขึ้นอีก 2 หลัง 6 ห้อง เป็นกุฏิที่มีเสาและพื้นเป็นไม้จริง เครื่องบนเป็นไม้ไผ่ หลังคามุงด้วยหญ้าแฝก ขนาดกว้าง 5.50 เมตร ยาว 18 เมตร ได้สร้างหอฉันขึ้นอีก 1 หลัง พื้น - เสา เครื่องบนเป็นไม้จริงหลังคามุงด้วยหญ้าแฝก ได้สร้างศาลาการเปรียญขึ้นอีก 1 หลัง มีขนาดกว้าง 18 เมตร ยาว 26 เมตร มีพื้น-เสา-เครื่องบนเป็นไม้จริง หลังคามุงด้วยหญ้าแฝก (สร้างในพรรษา)
- **พ.ศ. 2465** พระอธิการบุญช่วย ไม่ทราบฉายา ได้เป็นเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบได้ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบทำการซ่อมแซมบูรณปฏิสังขรณ์กุฏิหลังเก่าซึ่งทรุดโทรมลงให้เป็นกุฏิที่มีความคงทนถาวรขึ้น โดยเปลี่ยนเป็นไม้จริงทั้งหมด หลังคามุงด้วยสังกะสี
- **พ.ศ. 2488** พระอธิการบ่ม ธมฺมนนฺโท เป็นเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ ได้ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบสร้างอุโบสถขึ้น ทำด้วยไม้จริงทั้งหลัง หลังคามุงด้วยสังกะสี เป็นอุโบสถที่โล่ง ไม่มีฝา มีไว้เพื่อทำสังฆกรรมและให้การอุปสมบทแก่กุลบุตรผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา พระอธิการบ่ม ธมฺมนนฺโท ได้ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบทำการรื้อกุฏิหลังเก่าออก มาตั้งใหม่โดยย้ายจากกุฏิชายคลอง (กุฏิ 9 ห้อง) ขึ้นมาตั้งอยู่ทางทิศใต้ของอุโบสถ (กุฏิ 7 ห้อง 5 ห้อง)
- **พ.ศ. 2491** พระอธิการบ่ม ธมฺนนฺโท ได้ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบทำการรื้อถอนศาลาการเปรียญหลังเก่าซึ่งทรุดโทรมออก และทำการสร้างใหม่ ให้มั่นคงถาวรขึ้น โดยมีความกว้าง 24 เมตร ยาว 36 เมตร ทำด้วยไม้ทั้งหลัง เสาไม้กลม หลังคามุงด้วยกระเบื้อง (ศาลาการเปรียญหลังเก่าในปัจจุบัน)
- **พ.ศ. 2500** เจ้าอธิการโชติ กิตฺติยโส รักษาการเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ ได้สร้างหอสวดมนต์ขึ้น มีความกว้าง 8 เมตร ยาว 12 เมตร ทำด้วยไม้ทั้งหลัง หลังคามุงด้วยกระเบื้องหน้าวัว ซึ่งก็คือหอฉันในปัจจุบันนี้ และได้ทำการสร้างกุฏิสงฆ์ขึ้นใหม่อีก 14 หลัง โดยได้ทำการรื้อกุฏิเก่าออกแล้วย้ายมาปลูกสร้างใหม่ ทางทิศตะวันตกของที่วัด และได้ทำการแบ่งเขตพื้นที่ของวัดออกเป็น 2 เขตคือ ทางทิศตะวันออกเป็นเขตพุทธาวาส และทางทิศตะวันตกเป็นเขตสังฆาวาส โดยใช้เส้นทางเดินผ่านวัดเป็นเส้นแบ่งเขต (ถนนคอนกรีตเสริมเหล็กในปัจจุบัน) โดยมีชาวบ้านไผ่รอบและใกล้เคียงร่วมกันสร้าง
- **พ.ศ. 2510** เจ้าอธิการโชติ กิตฺติยโส เป็นเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบได้ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบ และหมู่บ้านใกล้เคียง พร้อมด้วยคณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ได้รื้อถอนอุโบสถหลังเก่าออก แล้วสร้างพระอุโบสถหลังใหม่ขึ้นในพื้นที่

เดิม ทำด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก (ค.ส.ล.) เครื่องบนเป็นไม้มุงด้วยกระเบื้องเกล็ดปลา เมื่อข้างขึ้นเดือน 8 ปีมะแม จ.ศ. 1329 ก่อนเข้าพรรษามีขนาดความกว้าง 10 เมตร ยาว 24 เมตร ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน พ.ศ. 2522 และจัดงานฝังลูกนิมิตพระอุโบสถขึ้นใน วันที่ 22 - 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2526

- **พ.ศ. 2531** พระครูพิพัฒน์โชติธรรม (หลวงพ่อโชติ กิตฺติยโส) ได้ร่วมกับชาว บ้านไผ่รอบและหมู่บ้านใกล้เคียง พร้อมด้วยคณะศรัทธาพิจิตร - กรุงเทพฯ สร้างศาลาการเปรียญหลังใหม่ เป็นศาลาทรงไทยสองชั้นทำด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก (ค.ส.ล.) มีความกว้าง 15 เมตร ยาว 24 เมตร แทนศาลาการเปรียญหลังเก่าซึ่งทรุดโทรมลงไป ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ศาลาหลังเก่า

- **พ.ศ. 2533** พระครูพิพัฒน์โชติธรรม ได้ร่วมกับชมรมเตาปูน - พิจิตร และชาว บ้านไผ่รอบ สร้างเมรุเผาศพขึ้น มีขนาดกว้าง 4 เมตร ยาว 8 เมตร สูง 10 เมตรลักษณะทรงไทยมีมณฑปหน้า ทำด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก (ค.ส.ล.) เพื่ออำนวยความสะดวกในการฌาปนกิจศพ

- **พ.ศ. 2537** พระครูพิพัฒน์โชติธรรม ได้ร่วมกับชมรมเตาปูน-พิจิตร และชาวบ้านไผ่รอบสร้างศาลาธรรมสังเวชขึ้น มีขนาดกว้าง 8 เมตร ยาว 20
เมตรทำด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก (ค.ส.ล.) เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในการจัดงานฌาปนกิจศพ

- **พ.ศ. 2540** พระครูพิพัฒน์โชติธรรม ร่วมกับนายกิตติ บุญอิ่ม พร้อมด้วยคณะและชาวบ้านไผ่รอบ ได้ร่วมกันสร้างกำแพงวัดพร้อมกับสร้างซุ้มประตู วัดไผ่รอบขึ้นในปีเดียวกัน โดยร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบและ นายขรรชัย - นางสุนีย์ ปัญจมาภิรมย์, นายน้อย - นางกมลรัตน์ ด่านวัฒนชัย, นายยงยุทธ - นางธารทิพย์ เหลืองสว่าง ร่วมสร้างซุ้มประตูทางด้านทิศเหนือ และมี นายหัด - นางสำราญ เกษมสงคราม ร่วมสร้างซุ้มประตูทางทิศใต้ด้านนอกต่อถนนลาดยางโดย จัดสร้างเป็นจำนวน 4 ซุ้ม คือ ซุ้มทิศเหนือ ซุ้มทิศตะวันออก และซุ้มทิศใต้ด้านใน (กำแพงวัด) - ด้านนอก (ติดถนนลาดยาง)

- **พ.ศ. 2547** พระวิชัย วิชโย รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ ได้ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบสร้างหอระฆังขึ้น ตั้งอยู่ติดกับศาลาการเปรียญ โดยมีนายคิน โคแล และครอบครัว เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงใหญ่ในการหาทุนก่อสร้าง ลักษณะเป็นแบบทรงไทยสองชั้นทำด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก (ค.ส.ล.)

- **พ.ศ. 2547** พระอธิการวิชัย วิชโย ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบ และหมู่ บ้านใกล้เคียง พร้อมด้วยยานุศิษย์ของพระครูพิพัฒน์โชติธรรม สร้างวิหาร ขึ้นเมื่อวันที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2547 ซึ่งตรงกับวันอังคารขึ้น 10 ค่ำ เดือน 5 ปีมะแม เบญจศก จ.ศ. 1365 โดยมีพระครูพิสิฐโพธิคุณ เป็นประธาน เป็นวิหารแบบทรงไทยจัตุรมุข ขนาดกว้าง 8 เมตร ยาว 12 เมตร ทำด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก (ค.ส.ล.) เพื่อเป็นอนุสรณ์และเพื่อ เป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูกตเวทีที่มีในตัวหลวงพ่อพระครูพิพัฒน์โชติธรรม ซึ่งท่านได้ให้ความช่วย เหลือแก่หมู่ชนเป็นอันมาก โดย เฉพาะชาวไผ่รอบ - พิจิตร และท่านยังเป็นผู้ที่สร้างความเจริญรุ่งเรืองเกียรติยศชื่อเสียงให้แก่วัดไผ่รอบ ทำให้วัดไผ่รอบเป็นที่รู้จักของหมู่ชนกว้างขวางมากขึ้น

- **พ.ศ.2547** พระอธิการวิชัย วิชโย ร่วมกับชาวบ้านไผ่รอบ ทำการรื้อถอนกุฎิหลังเก่าที่ทรุดโทรมออกแล้วทำการสร้างขึ้นใหม่ โดยจัดระเบียบแผนผังของวัดใหม่นำเอาไม้กุฎิหลังเก่าที่รื้อออกมาจัดสร้างใหม่เป็นแบบกุฎิเดี่ยวทรงไทยประยุกต์ มีขนาดกว้าง 3 เมตร ยาว 5.5 เมตร จำนวน 10 หลัง 5 ห้องน้ำ ได้สร้างขึ้นเป็นแนวทางทิศตะวันตกชิดกับเขตของโรงเรียนวัดไผ่รอบ หันหน้ากุฎิไปทางทิศตะวันออก โดยได้เริ่มทำการก่อสร้างเมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ.2547 ตรงกับวันเสาร์แรม 12 ค่ำ เดือน 9 ปีวอก จ.ศ. 1366 และได้ทำการย้ายกุฎิที่มีสภาพดีอยู่อีกจำนวน 4 หลัง ให้เข้าระเบียบเป็นแถวเป็นแนว ทำการซ่อมแซมในส่วนที่ทรุดโทรมเสียหายให้ดีขึ้นใช้การได้ดังเดิม โดยดีดย้ายไปไว้ทางทิศเหนือทั้ง 4 หลัง และได้สร้างห้องน้ำขึ้นอีก 2 หลัง 4 ห้อง โดยหันหน้ากุฎิไปทางทิศใต้

การศึกษาประชาบาล

วัดไผ่รอบได้ทำการเปิดการเรียนการสอนพระปริยัติธรรม ของภิกษุสามเณรขึ้น ในปี พ.ศ.2499 ซึ่งมีพระอธิการเหมือน ธมฺมธโร เป็นเจ้าอาวาส ได้เปิดทำการสอนเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน เปิดสอนตั้งแต่นักธรรมชั้นตรี - โท – เอก และนักธรรมศึกษาในบางปี โดยเข้าไปสอบที่สนามสอบเขตอำเภอเมือง แต่เมื่อพระครูพิพัฒน์โชติธรรมได้เป็นเจ้าคณะอำเภอโพธิ์ประทับช้าง จึงได้ทำการเปิดสนามสอบนักธรรมสนามหลวงขึ้นที่ วัดไผ่รอบ และเปิดสอนเรื่อยมาจนกระทั่งท่านได้มรณภาพลง จึงได้เปลี่ยนสนามสอบไปที่วัดไผ่ท่าโพใต้ (พ.ศ.2518 - พ.ศ.2545) การศึกษาประชาบาลในสมัยนั้น ทางหน่วยงานราชการได้ขอใช้ศาลาการเปรียญของวัดไผ่รอบ ทำการจัดตั้งโรงเรียนประชาบาล เปิดการสอนนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยตั้งขึ้นในวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2477 มีนายบุญช่วย จันทรมณี ดำรงตำแหน่งครูใหญ่ ซึ่งในขณะนั้นพระอธิการบ่ม ธมฺมธีโป เป็นจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ โดยใช้ชื่อว่าโรงเรียนวัดไผ่รอบ เปิดทำการเรียนการสอนเรื่อยมาตลอดหยุดเรียนในวัดโกน - วันพระ (ขึ้นแรม 8 ค่ำ , 14 ค่ำ 15 ค่ำ) กระทั่งถึงในสมัยของนายเอนก สงขกุล เข้ามารับตำแหน่งครูใหญ่ จึงได้ย้ายสถานที่ทำการเรียนการสอนไปอยู่ที่โรงเรียนวัดไผ่รอบ ในปัจจุบัน เนื่องจากจำนวนนักเรียนมากขึ้น สถานที่ไม่เพียงพอต่อการ แบ่งชั้นสอนแต่ ก็ยังคงใช้ชื่อเดิม เมื่อปี พ.ศ. 2531 แม้จะย้ายออก ไปแต่ความผูกพันกันระหว่างโรงเรียนและวัดก็ยังเป็นเช่นเดิม คือให้ ความช่วยเหลือกันมาโดยตลอดเช่น ทางวัดจัดงานหรือมีกิจกรรมโรงเรียนจะส่งนักเรียนมาช่วยงานเสมอ ในการสอบสนาม หลวงของพระภิกษุสามเณร ครั้งแรกทางวัดจะอาศัยอาคารเรียน ของโรงเรียนเป็นสนามสอบอยู่หลายปี หากโรงเรียนจัดกิจกรรมทางวัด ก็ให้ความอุปถัมภ์ และสนับสนุนตลอดเสมอมาจนถึงปัจจุบันนี้ในวันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2538 พระครูพิพัฒน์โชติธรรมได้เปิดศูนย์อบรมเด็กเล็กก่อนเกณฑ์ขึ้น โดยใช้สถานที่บริเวณชั้นล่างของศาลาการเปรียญวัดไผ่รอบเป็นที่ทำการของศูนย์ ฯ มีนางนงลักษณ์ พุทธรักษา เป็นหัวหน้าศูนย์ ฯ รับเด็กตั้งแต่ 2 - 4 ขวบ มีครูพี่เลี้ยงทั้งหมด 4 คน นับเป็นการแบ่งเบาภาระของครอบครัวในการที่จะได้ไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนได้สะดวกยิ่งขึ้น และเด็กก็ได้รับการดูแลในการศึกษา รวมทั้งด้านสุขภาพให้ถูกสุขลักษณะอนามัยตามวัยที่ควรได้รับมาตลอดจนถึงปัจจุบันนี้

ลำดับนามเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ

1.	พระพรหมา	สุมงฺคโล	พ.ศ.2460–2464
2.	พระสีดา	ไม่ทราบฉายา	พ.ศ. 2464 - 2465
3.	พระอธิการบุญช่วย	ไม่ทราบฉายา	พ.ศ. 2465 - 2469
4.	พระจันทร์	ไม่ทราบฉายา	พ.ศ. 2469 - 2473
5.	พระอธิการบ่ม	ธมฺมทีโป	พ.ศ. 2474 - 2480
6.	พระลำ	สุขิโต	พ.ศ. 2480 - 2484
7.	พระเหลี่ยม	ไม่ทราบฉายา	พ.ศ. 2484 - 2486
8.	พระอธิการบ่ม	ธมฺมนนฺโท	พ.ศ. 2486 - 2494
9.	พระอธิการเหมือน	ธมฺมธโร	พ.ศ. 2494 - 2497
10.	พระครูพิพัฒน์โชติธรรม (โชติ	กิตฺติยโส)	พ.ศ. 2498 - 2545
11.	พระครูพินิตกิจจาธร (สนอง	กิจฺจธโร)	พ.ศ. 2545 - 2546
12.	พระบุญธรรม	ถิรปุญฺโญ	พ.ศ. 2546 - 2547
13.	พระอธิการวิชัย	วิชโย	พ.ศ. 2547 – ปัจจุบัน

ประวัติพระครูพิพัฒน์โชติธรรม (โชติ กิตฺติยโส)

พระครูพิพัฒน์โชติธรรม เดิมมีนามว่า โชติ อยู่พันธ์ เป็นบุตรของพ่อแก้ว แม่เทียม อยู่พันธ์ ถือกำเนิดเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2469 ตรงกับวันจันทร์แรม 5 ค่ำ เดือน 7 ปีขาล ที่บ้านหนองเข้ ตำบลหนองเข้ อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี มีพี่น้องร่วมมารดาทั้งหมด 4 คน คือ

1. พระครูพิพัฒน์โชติธรรม
2. นางนวล สิงห์วี
3. นายนวม อยู่พันธ์
4. นางแตงอ่อน คุ้มสวัสดิ์ และพี่ชายต่างมารดาอันเกิดกับแม่เมี่ยง อยู่พันธ์ อีก 2 คน คือ

1. นายเรียม อยู่พันธ์
2. นายแดง อยู่พันธ์

ครอบครัวของพ่อแก้ว แม่เทียม อยู่พันธ์ ประกอบอาชีพทางการเกษตร ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2475 พ่อแก้ว อยู่พันธ์ ได้อพยพครอบครัวย้ายถิ่นฐานจากบ้านหนองเข้ ขึ้นมาอยู่ที่บ้านมะขามเรียง ตำบลฆะมัง อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งในขณะนั้นพระครูพิพัฒน์โชติธรรมมีอายุเพียง 6 ขวบ สาเหตุที่ย้ายเพราะที่ทำกินมีน้อยไม่เพียงพอ และอีกสาเหตุ หนึ่งคือ ย้ายตามญาติพี่น้องที่ไปก่อนหน้าแล้ว เมื่อมาอยู่ที่บ้าน มะขามเรียง ได้ 2 ปี ได้ย้ายถิ่นฐานครอบครัวอีกครั้งหนึ่งเมื่อปี พ.ศ. 2477 สาเหตุที่ย้ายเพราะบ้านมะขามเรียง เป็นพื้นที่ราบลุ่มน้ำ พอฤดูน้ำหลากน้ำก็จะท่วมสูงทำนายาก และอีกอย่างหนึ่งก็คือ แม่เทียม อยู่พันธ์ เป็นคนกลัวน้ำ (ว่ายน้ำไม่เป็น) จึงได้ย้ายมาอยู่ที่ บ้านเนินตาล ตำบลวังจิก อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร ในขณะนั้นซึ่งพอดีกับทางราชการได้มาเปิดโรงเรียนประชาบาลขึ้นที่วัดไผ่รอบ พระครูพิพัฒน์โชติธรรม ซึ่งขณะนั้นมีอายุ 8 ขวบ ได้เข้ารับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนวัดไผ่รอบมีนายบุญช่วย จันทรมณี ดำรงตำแหน่งครูใหญ่ในขณะนั้น นับว่าท่านเป็นศิษย์รุ่นแรกของโรงเรียนวัดไผ่รอบ พระครูพิพัฒน์โชติธรรม ได้ศึกษาจบชั้นสูงสุดคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในปี พ.ศ.2481 ขณะเข้ารับการศึกษาอยู่นั้น ท่าน ได้ฝากตัวเป็นศิษย์ของพระอธิการบ่ม ธมฺมทีโป ซึ่งดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบในขณะนั้น จนจบการศึกษาจึงได้ลาออกจากวัด ไปอยู่บ้านเพื่อช่วยพ่อแม่ทำนา ซึ่งเป็นอาชีพหลักของครอบครัวและในฐานะที่ท่านเป็นพี่คนโต จึงเป็นกำลังหลักของครอบครัว แต่เนื่องจากท่านเป็นคนชอบท่องเที่ยวขึ้นเหนือล่องใต้ ชอบสนุกสนาน ชอบการดนตรี โดยเฉพาะเครื่องสาย (ขลุ่ย ซอ ระนาด) อีกทั้งยังเป็นผู้ใฝ่รู้ชอบศึกษาในเรื่องสมุน ไพรใบยา และวิทยาคมต่างๆ ไม่ชอบเที่ยวเรื่องหนุ่มสาวตามประสาคนหนุ่มสาวทั่วไป ซึ่งก็เป็นเรื่องแปลก ท่านและครอบครัวอยู่ที่บ้านเนินตาลได้ 12 ปี พ่อแก้ว อยู่พันธ์ จึงย้ายครอบครัวอีกครั้งคือ ในปี พ.ศ. 2489 ย้ายไปอยู่ที่บ้านหนองหลวง เลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลไผ่รอบ อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร ซึ่งห่างจากบ้านเนินตาลประมาณ 2 กิโลเมตร สาเหตุที่ย้ายเพราะที่ทำนาอยู่ไกลต้อนวัวควายไปนาลำบากและหนทางไปมาไม่สะดวก พระครูพิพัฒน์โชติธรรมพอมีอายุได้ 21 ปี ได้เข้ารับการตรวจเลือกการเกณฑ์ทหารตามกฎหมายการเข้ารับราชการทหาร แต่ท่านไม่ได้รับเลือกจึงได้กลับมาช่วยครอบครัวทำนาต่อแต่ประเพณีของชาวไทยชาวพุทธ เมื่อมีอายุครบ 20 ปีแล้ว นิยมให้บุตรหลานของตนบวชเรียนศึกษาพระธรรมคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อจะได้นำหลักธรรมที่ศึกษามาเป็นแนวทางในการปฏิบัติเมื่อลาสิกขาออกเป็นคฤหัสถ์ ครองเรือน แต่ท่านเป็นคนชอบท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆจึงทำให้อายุเลยการบวชตามประเพณี ทางพ่อแก้ว - แม่เทียม อยู่พันธ์ จึงได้ออกปากขอร้องให้ท่านบวช และเพื่อป้องกันไม่ให้ใครนินทาว่ากล่าวได้ว่าเกิดเป็นลูกผู้ชายแล้วไม่บวชทดแทนพระคุณพ่อแม่ ยิ่งเป็นลูกชายตน โตอีกด้วยไม่รับพรรษาก็ไม่เป็นไร ขอให้บวช 7 วันก็ยังดี เมื่อเป็น เช่นนี้ท่านจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้อีก จึงได้ตกลงใจบวชทดแทน พระคุณพ่อแม่โดยได้เข้ารับการอุปสมบทในวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ. 2491 ซึ่งตรงกับวันศุกร์แรม 2 ค่ำ เดือน 4 ปีกุน ณ อุโบสถ วัดไผ่รอบ ตำบลไผ่รอบ อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร พระครูธรรม มาภิรัต วัดโพทะเล ตำบลโพทะเล อำเภอโพทะเล จังหวัดพิจิตร เป็นพระอุปัชฌาย์ มีพระเสงี่ยม สนฺติกโร วัดโพทะเล เป็นพระ

กรรมวาจาจารย์ มีพระอธิการบ่ม ธมฺมนนฺโท เจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ เป็นพระอนุสาวนาจารย์ สำเร็จเป็นองค์พระเมื่อเวลา 14.00 น. เมื่ออายุได้ 22 ปี ได้ฉายาว่า กิตฺติยโส แปลว่า ผู้มีเกียรติยศ หลังจากบรรพชาแล้ว ท่านได้จำพรรษาอยู่ที่วัดไผ่รอบ หาได้สิกขาลาเพศตามที่ตั้งใจไว้ในตอนแรกไม่ และได้ศึกษาเล่าเรียนในหลักสูตร นักธรรมชั้นตรี พอออกพรรษาท่านได้เข้าสอบธรรมสนามหลวง และสอบได้นักธรรมชั้นตรีในปีนั้น เนื่องจากที่ท่านเป็นคนใฝ่ศึกษาหา ความรู้จึงได้ไปฝากตัวเป็น ศิษย์กับอาจารย์หลายท่าน เช่นในพรรษา ที่ 2 - 3 ได้ไปจำพรรษาอยู่ที่วัดธรรมจักร อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ฝากตัวเป็นศิษย์กับอาจารย์สายเพื่อศึกษาการเทศน์ การแหล่ วิทยาคมต่างๆ เป็นต้นแม้กระทั่งเรื่องสมุนไพรใบยาที่ใช้รักษาคนจนเป็นที่ยอมรับกันในภายหลังว่าท่านเป็นนักเทศน์ที่หาตัวจับยากคนหนึ่ง เป็นหมอยาสมุนไพรที่เก่งฉกาจ เป็นเกจิอาจารย์ผู้ทรง อาคมขลัง เป็นโหราศาสตร์ที่คำนวณได้แม่นยำมาก เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจึงได้หยุดการเรียนนักธรรมไว้แต่เพียงนั้น แต่ความรู้ของท่าน หาได้หยุดแต่เพียงเท่านี้ ท่านยังได้ ศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรม ทั้งภาคปริยัติและภาคปฏิบัติ ทั้งพระสูตรและพระอภิธรรม ทางโลกท่านสอบได้ครูมูลพิเศษในสมัยนั้น (ครู ป.ใน พ.ศ.2499) ทางธรรมท่านได้ฝากตัวเป็นศิษย์ของท่านเจ้าประคุณพระทีฆะทัสสีมุนีวงศ์ (ไป๋ นาควิจิตร) วัดท่าหลวง เข้าไปศึกษาพระอภิธรรมเป็นศิษย์วัดมหาธาตุ กับท่านเจ้าคุณโชดก ฯลฯ และต่อมาภายหลังเมื่อมีกาลพรรษามากขึ้นก็เริ่มรับภาระหน้าที่ในทางพระพุทธศาสนามากขึ้น ตามลำดับดังนี้คือ

- **พ.ศ.2494** เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดหนองหลวง ตำบลไผ่รอบ กิ่งอำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

- **พ.ศ.2495** เป็นเจ้าอาวาสวัดหนองหลวง และเป็นพระกรรมวาจาจารย์

-**พ.ศ.2497** เป็นเจ้าคณะตำบลไผ่รอบ กิ่งอำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร

- **พ.ศ.2498** เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ และเป็นผู้รักษา การแทนเจ้าคณะตำบลวังจิก - ตำบลโพธิ์ประทับช้าง จนถึง พ.ศ. 2499

- **พ.ศ.2506** เป็นเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบ ตำบลไผ่รอบ กิ่งอำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ. 2506

- **พ.ศ.2508** สอบได้พระอุปัชฌาย์จารย์

- **พ.ศ.2513** ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรพัดยศเจ้าคณะตำบลชั้นตรีที่ พระครูพิพัฒน์โชติธรรม เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ.2513 และได้ฉลองสมณะศักดิ์ในปีต่อมา

- **พ.ศ.2517** ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะอำเภอโพธิ์ประทับช้าง เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2517

- **พ.ศ.2517** และได้เปลี่ยนพัดยศจากพระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะตำบลชั้นตรี เป็นพัดยศพระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะอำเภอชั้นโทในราชทินนามเดิม

- **พ.ศ.2523** ได้รับการเลื่อนสมณะศักดิ์จากพระครูสัญญาบัตรเจ้า คณะอำเภอชั้นโทเป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะอำเภอชั้นเอก ในราช ทินนามเดิม

- **พ.ศ.2543** ได้รับเสมาทองคำพระราชทานจากสมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ที่พระราชทานแก่ผู้ที่ทำคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา ท่านได้รับฝ่ายการบริหารปกครองคณะสงฆ์ ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง

- **พ.ศ.2544** ได้รับการเลื่อนสมณะศักดิ์จากพระครูสัญญาบัตร เจ้าคณะอำเภอชั้นเอก เป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าคณะอำเภอ ชั้นพิเศษ ในราชทินนามเดิม

- **พ.ศ.2545** ท่านได้มรณภาพลงในวันที่ 28 เมษายน พ.ศ.2545 เวลา 19.30 น. ด้วยสาเหตุภาวะการหายใจล้มเหลว ที่โรง พยาบาลพิจิตร สิริอายุรวมได้ 75 ปี 10 เดือน 29 วัน ท่านดำรง สมณะเพศได้ 54 พรรษา ขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดไผ่รอบนั้นได้สร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้กับวัดและบ้านไผ่

รอบ เป็นอันมาก สิ่งหนึ่งที่เป็นความภูมิใจของวัดไผ่รอบ และชาวบ้านไผ่รอบ คือ การได้รับกฐินพระราชทานจาก สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนากรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ที่ทรงพระราชทานผ้าพระกฐินถวาย วัดไผ่รอบ ในวันที่ 7 พฤศจิกายน พ.ศ.2542 ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์แรม 14 ค่ำ เดือน 11 ปีเถาะ ซึ่งในการครั้งนั้นได้มีนายประสาท พงษ์ศิวาภัย ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจิตร เป็นประธานพิธีถวายผ้าพระกฐิน มีนายเดชา ชมเดช นายอำเภอโพธิ์ประทับช้าง เป็นประธานรับเสด็จผ้าพระกฐิน พร้อมด้วยข้าราชการอำเภอโพธิ์ประทับช้าง และประชาชนชาวบ้านไผ่รอบ ซึ่งการได้รับผ้ากฐินพระราชทานในครั้งนี้ยังความปลาบปลื้มปีติให้กับชาวบ้านไผ่รอบเป็นอย่างยิ่งเป็นเกียรติประวัติอันยิ่งใหญ่แก่วัดไผ่รอบ ซึ่งเป็นวัดราษฎร์ที่ได้รับผ้าพระกฐินพระราชทานในครั้งนี้ รวมแล้วการได้รับผ้ากฐินพระราชทานในครั้งนี้ สืบเนื่องมาจากหลวงพ่อพระครูพิพัฒโชติธรรม ท่านได้สร้างชื่อเสียงเกียรติคุณไว้เป็นอันมากจนเป็นที่รักเคารพและศรัทธาของชาวพิจิตร เพราะท่านเป็นผู้ที่มี เมตตา กรุณา รักใคร่และให้ความช่วยเหลือผู้ที่ เข้ามาหาท่านทุกคนนอกจากนั้นท่านยังได้รับหลานๆ เข้ามาดูแล และส่งเสียให้เข้ารับการศึกษากระทั่งจบปริญญา และระดับชั้นอื่นๆตามกำลังสติปัญญาของแต่ละบุคคล หลวงพ่อพระครูพิพัฒโชติธรรม ท่านเป็นผู้ที่มีความกตัญญูกตเวทิตาธรรมต่อผู้มีพระคุณเป็นอย่างยิ่งคือท่านได้ไปรับเอาโยมพ่อแก้ว อยู่พันธ์ ซึ่งมีอายุมากแล้วมาอยู่ด้วยที่วัดเพื่อที่จะได้ดูแลท่านในยามแก่ชรา เนื่องจากพี่น้องคนอื่นต้องทำงาน ประกอบอาชีพเลี้ยงครอบครัวไม่มีเวลาดูแล และอีกประการหนึ่งเพื่อเป็น การตอบแทนพระคุณของโยมพ่อ ท่านดูแลรักษาโยมพ่ออยู่หลายปีจนกระทั่งโยมพ่อ แก้ว อยู่พันธ์ ได้ถึงแก่กรรมจากไปเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2541 ด้วยโรคชรา สิริอายุของพ่อแก้วรวมได้ 103 ปี ท่านได้ขอไฟพระราชทานเพลิงศพให้พ่อแก้ว อยู่พันธ์ เป็นกรณีพิเศษ เพื่อเป็น เกียรติประวัติแก่ท่าน นับได้ว่าหลวงพ่อเป็นแบบอย่างที่ดีสมควรแก่การนำไปปฏิบัติตามและยกย่อง การปกครองคณะสงฆ์อำเภอโพธิ์ประทับช้างก็เช่นกันท่านใช้วิธีการปกครองระบบพ่อปกครองลูก และระบบประชาธิปไตยรับฟังความคิดเห็นและเหตุผลของผู้อื่นเสมอจึงเป็นที่รักและเคารพยิ่งของพระภิกษุสงฆ์ ในเขตการปกครองของท่าน แต่ความตายเป็นสิ่งที่มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายหลีกหนีกันไม่พ้น ฉะนั้นการมรณภาพของท่าน จึงยังความเศร้าโศกเสียใจให้แก่คณะศรัทธาศิษยานุศิษย์ และชาวบ้านไผ่รอบเป็นยิ่งนักนับเป็นความสูญเสียปูชนียบุคคลของชาวบ้านไผ่รอบชาวพิจิตร และคณะสงฆ์อำเภอโพธิ์ประทับช้างเป็นอย่างยิ่ง คณะศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฆราวาส จึงได้ร่วมใจกันจัดพิธีศพของท่านอย่างยิ่งใหญ่ เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทิตาต่อท่าน และได้บรรจุสรีระร่างของท่านไว้ในหีบแก้วตั้งไว้ที่ศาลาการเปรียญวัดไผ่รอบ ให้ผู้ที่ศรัทธาและศิษยานุศิษย์ทั้งหลายตลอดจนชาวบ้านไผ่รอบและใกล้เคียงได้สักการะบูชา นับแต่วันที่ท่านมรณภาพลงจนตราบ เท่าถึงปัจจุบันนี้ ขอให้คุณงามความดีทั้งหลายที่ท่านได้กระทำไว้กับพระพุทธศาสนาและศิษยานุศิษย์ จงเป็นพลวปัจจัยนำส่งดวงวิญญาณ ของท่านไปสู่สุคติภพด้วย เทอญฯ

****

โอ้ว่าหนอหลวงพ่อโชติที่ล่วงลับ
สังขารดับความดีอยู่คู่สถาน
เห็นป่าไผ่คราใดใจชื่นบาน
เหมือนหนึ่งท่านยังอยู่เกื้อเนื้อนาบุญ
หลวงพ่อทราบหรือเปล่าไหมเล่าหนอ
ไผ่ทุกกอพระเจ้า เอาใจใส่
ไม่เฉยเมยเลยลอยปล่อยให้ตาย
ที่ตรงไหนไม่พอก็ต่อเติม
ท่านพระครูพิพัฒน์โชติธรรม
ท่านหนุนนำพันธ์ไม้หาไว้เพิ่ม
อาศัยร่มระดมธรรมตามต่อเติม
สอนสั่งเสริมธรรมะทั้งพระคน
ท่านสั่งสอนทุกครั้งเมื่อพลั้งผิด
ท่านช่วยคิดทุกครั้งเมื่อกังขา
ท่านช่วยเหลือทุกครั้งที่ผ่านมา
ท่านเจรจาสอนให้สิ่งใดควร
มาบัดนี้ไม่มีอีกแล้วหนอ
เสียงหลวงพ่อที่เคยพร่ำคำสั่งสอน
คิดขึ้นมาคราใดใจอาวรณ์
น้อมคำสอนเป็นหลักธรรมประจำใจ
มุ่งหน้าทำกัมมัฏฐานเถิดท่านเอย
อย่าละเลยบุญทานการกุศล
จงเตือนตัวสติตั้งระวังตน
สาสนิกชนควรคะรุสาธุเอย
****

<u>อนุสรณ์วัดไผ่รอบ</u>

เรืองอารามงามตาสง่าล้ำ	ไผ่รอบ นามเขตทานลานกุศล
อุโบสถ – ศาลางามน่ายล	สาธุชนน้อมนมัสเพิ่มศรัทธา
จัดสร้างวิหารงามท่ามกลางวัด	กุฏีจัดเรียงรายทั้งซ้ายขวา
กำแพงวัดซุ้มประตูดูงามตา	ร่มพฤกษามากมีที่เขตทาน
ศก ๒ - ๔ - ๖ - ๑ ซึ่งจารไว้	มีวัดที่เกิดใหม่ใกล้หมู่บ้าน
วัดคลองยางนามเก่าแต่โบราญ	ปัจจุบันชื่อไผ่รอบกอรปบุญญา
ผู้นำดีที่น่าสักการะ	ท่านเพิ่งจะวิโยคจากโลกหล้า
พระเผ่าพงศ์โซ่งไทยวายชีวา	ลูกหลานมาชุสีกรรับพรเทอญ ฯ

พระมหามนตรี ขนฺติสาโร ป.ธ.๙

วัดเบญจมบพิตรสถิตสีมารามมหาวรวิหาร

ผู้ประพันธ์

****